

kan slet ikke forstaa, at et Medlem, der har været Medlem af dette høje Ting i saa mange Aar, ikke kunde se det samme, men det kan jo være, at Grunden er den, at det sete afhænger af Øjnene, der ser.

Beskatningsspørgsmaalet, som det ærede Medlem ogsaa omtalte, skal jeg ikke komme ind paa, da det ikke er det, der i Øjeblikket foreligger. Derimod vil jeg gerne med et Par Ord omtale Fæsteforholdet. Jeg skal ikke blande mig i Diskussionen om, hvorvidt man har haft Statsfæste før eller ikke, men det er, som min ærede Partifælle (Steincke) sagde, at det, man gør, er ligesom at ville skrække Befolkningen fra at tage imod dette Fæsteforhold igen. Hvad er alle vi, der har Ejendommen paa Prioriteter op til Skorstenspiiben, undertiden derover? Vi er Prioritetsforpagtere. Det, der sker her, er, at man i Stedet for at være Prioritetsforpagter overfor Privatkapital bliver Prioritetsforpagter overfor Samfundet. Det er Samfundet, Jorden tilhører, og som man skatter og skylder til. Dette er dog efter min Mening en Væsensforskel. Jeg har ikke det mindste imod, at vi kalder Forholdet „Eje“. Ligesom det ærede 12te tingvalgte Medlem (Ole Hansen) tror jeg nok, at Ordet „Eje“ klinger bedre i Befolkningens Øren end „Fæste“, men det har vi selv Skyld i. Det, der er Tale om her, er Bortsalg af Jord i offentligt Eje, og naar man sælger en Ting, faar vedkommende, der køber den, den i Eje. Men hvordan faar han den her i Eje? Ved at svare en Afgift af hele Værdien, og enten man nu sætter Ølse for eller Ølse bag, saa faar Pølsen dog den samme Smag. Den ærede Ordfører for Venstre og for øvrigt ogsaa det ærede 12te tingvalgte Medlem sagde gentagende, at man alle Vegne har ønsket at komme bort fra Fæsteforholdet over til Privateje. Det er ogsaa rigtigt. Men det er jo ikke det, der drejer sig om her. Her er der Tale om et Forhold overfor Samfundet, og det bør man dog skelne fra det andet. Hvad man ønsker, er at faa Brugsret til den danske Jord, at faa, som jeg sagde i min Indledning, den danske Jord gjort tilgængelig for det danske Folk. Hvis nogen kan vise mig en anden sikker Vej til at skaffe de unge Mennesker ude paa Landet, som er dygtige, som sparer saa meget sammen af Jeres Løn, som de kan, og som saa ønsker at stifte deres eget selvstændige Hjem, Adgang dertil, saa kan vi forhandle derom, men jeg ser for min Part ingen anden Udvej end, at Staten træder til. Og intet er mere rimeligt end, at det Samfund, som vi

tilhører, hjælper sine Borgere til at faa et selvstændigt Hjem under gode og trygge Forhold. Det er dette, jeg gerne vilde være medvirkende til. Og derfor kan jeg kun sige, at det bedrøvede mig at høre det 12te tingvalgte Medlem udtale — hvis jeg hørte ret —, at Landbrugsministeren ikke skal vente sig alt for meget af dette Lovforslag. Det ærede Medlem kan være ganske overbevist om, at der er mange, der gerne vil have Løjlighed til at stifte Hjem ude paa Landet, gerne vil være fri for at rejse ind til Byerne, men hvis vi standser Udstykningsen paa Landet — ja, den er praktisk talt standset, men hvis vi ikke hjælper den paa Gled igen, vil det føre til, at Byerne overbefolkes endnu stærkere, end de allerede er det. Jeg er temmelig sikker paa, at det ærede Medlem er enig med mig i, at det er galt nok i Forvejen, men det vil dog blive værre for hvert Aar, der gaar. Derfor synes det mig, at vi maa gribe enhver Løjlighed til at faa denne Strøm standset, og den standses bedst ved at gøre den danske Jord tilgængelig for det danske Folk, og dette sker igen bedst, naar Jorden bliver ved at være Samfundseje, og der svares en Samfundsafgift af den i Forhold til Værdien.

Jeppesen (Drusebjerg): Den ærede Ordfører for Venstre (Jørgen Pedersen) og med ham det 12te tingvalgte Medlem (Ole Hansen) taler stadig om Ordet „Fæste“ og hænger sig i dette Ord. Jeg vil endda tro, at det er, fordi man mener, at dette Ord virker afskrækkende ude i Landet. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at dette Ord dækker absolut ikke det, hvorom det drejer sig i dette Lovforslag; vi har i alt Fald aldrig i dansk Sprogbrug haft noget, som er faldet ind under Begrebet Fæste, som nærmede sig den Brugsform, der her er Tale om. Jordbrugerne faar det fulde Udbytte af det Arbejde, han lægger i sin Jord, og han faar Erstatning for sine Forbedringer, hvis han afvikler det Brugsforhold, han har; det eneste, man fratager ham, er Retten til at spekulere i den Jord, han er Bruger af. Jeg forstaa derfor ikke, at man særlig hænger sig i Udtrykket „Fæste“.

Men der er et andet Forhold, jeg gerne vil berøre nu, da jeg har Ordet. Den ærede Ordfører for Venstre udtalte med Henblik paa dette Lovforslag, at det var en „Hønekylingeomsorg“ — jeg tror, det var det Udtryk, det ærede Medlem brugte —, der laa til Grund for hele det Forhold, hvorom dette Lovforslag drejer sig. Det forekom-